

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 25-A DUPĂ RUSALII
(Pilda samarineanului milostiv)
SF. AP. ȘI EVANGHELIST
MATEI

**MERGI ȘI FĂ
ȘI TU ASEMENEA**

„Prieten adevărat este acela care îndură necazurile, nevoile și nenorocirile aproapelui, atunci când acela e încercat, ca pe ale sale, fără zgomot și fără tulburare.”
(Sfântul Maxim Mărturisitorul)

Ne aflăm în Duminica a 25-a după Rusalii, iar pericopa evanghelică de la Luca (10, 25-37), rostită de Domnul nostru Iisus Hristos, este o tâlcuire a tainei mântuirii neamului omenesc și un model pentru viața Bisericii și a fiecărui creștin în parte. Și pentru că am intrat într-o perioadă specială din anul bisericesc, Postul Nașterii Domnului Iisus Hristos, înțelegem că numai prin post unit cu rugăciune și milostenie putem dobândi comuniunea cu sfinții împlinitori ai voii lui Dumnezeu în istoria creștinismului.

Coborârea de la Ierusalim la Ierihon înseamnă degradarea omenirii prin înstrăinarea ei de Dumnezeu. Preoții și leviții Vechiului Testament nu au reușit să salveze omenirea pe „calea vieții”, pentru că și ei au decăzut, ajungând să fie învățători formalisti și ritualisti ai Legii Vechi. Dar Evanghelia de la Luca ne prezintă pe un străin, samarineanul milostiv, care era străin de credința iudaică, dar care se distinge de preotul și levitul Legii Vechi prin milostivirea sau bunătatea sufletului său. Samarineanul milostiv, care, simbolic, este Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, ridică natura umană căzută în păcat și rănită de patimi, unge omenirea cu untdelemnul Botezului (Sfântul și Marele Mir), toarnă vinul pe răni, adică Sfânta Euharistie, respectiv Sângele Domnului, „spre vindecarea sufletului și a trupului, spre iertarea păcatelor și spre viața veșnică.”

Origen, în „Omiliile la Sfântul Luca”, spune: „Casa de oaspeți, care primește pe tot omul care voiește să intre, este Biserica.”, iar Sfântul Chiril al Alexandriei, în „Comentariu la Sfânta Evanghelie de la Luca”, spune: „Hristos numește doi dinari pe cele două așezăminte, pe cel dat prin Legea lui Moise și prin prooroci și pe cel dat de Evanghelii și prin legiuirile Apostolilor.

Fiindcă amândouă aceste așezăminte sunt ale unui singur Dumnezeu și poartă un singur chip al unui singur Împărat de Sus, ca și dinarii, și de asemenea au întipărite și reprezintă același semn (figură) în inimile noastre.”

Sfântul Ioan Gură de Aur învăța: „Biserica-i spital, nu tribunal! Nu-ți da pedeapsă pentru păcate, ci iertare de păcate.” (Omiliile despre pocăință). Acest locaș (Biserica) a fost întemeiat ca un spital duhovnicesc, așa încât să ne vindecăm aici de rănilor pe care le primim afară.” (Omiliile la Evanghelia după Ioan)

Evanghelia de astăzi nu se mărginește la descrierea unui gest frumos, ci ea este și un îndemn clar și ferm la acțiune, la fapta cea bună: „Mergi și fă și tu asemenea!”. Samarineanul milostiv simbolizează atât iubirea smerită și milostivă a lui Hristos, cât și lucrarea

filantropică și caritabilă a Bisericii, ca instituție, dar și lucrarea filantropică sau caritabilă a fiecărui creștin în parte. Aproapele este, așadar, orice om care ajută pe semenul său, dar și orice om care se află în nevoi și așteaptă ajutorul celorlalți oameni, indiferent de neam, rang, funcție sau vârstă. În vremurile pe care le trăim, mulți părinți nu mai sunt cu adevărat aproapele pentru copiii lor, pe care i-au abandonat, după cum mulți copii nu mai sunt aproapele pentru părinții lor, pe care i-au părăsit și nu îi mai ajută. Deci, problema definirii concrete a aproapelui nu este una de ordin spațial, ci una de ordin spiritual, ea privește calitatea relațiilor umane.

Fiecare om poate deveni mână de iubire milostivă a lui Dumnezeu prin care El lucrează în lume ca să ridice și să vindece pe cei răniți sufletește și

trupește. În istoria poporului român am avut parte de oameni străini de neam, dar care au luptat pentru libertatea și demnitatea noastră națională. România Mare s-a realizat în 1918 și prin contribuția unor conducători ai României, ca Regele Ferdinand și Regina Maria, care nu au avut sânge

românesc în venele lor, dar care îi iubeau pe români. Învățăm de aici că nu trebuie să ne punem nădejdea doar în oameni cunoscuți, apropiați nouă, ci mai întâi în ajutorul lui Dumnezeu.

Evangelhia de astăzi ne îndeamnă să fim aproapele celor singuri și neajutorați. Fiecare dintre noi poate deveni un

slujitor al Domnului, în „casa Lui de oaspeți, în Biserică”. „Folosul fiecăruia se cuprinde în folosul aproapelui și folosul aproapelui în folosul lui” (Sfântul Ioan Gură de Aur), spre slava lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor noastre. Amin! ❖

Pr. Ioan Emil Gheorghe

SPOVEDANIA, TAINA CARE NE VINDECĂ SUFLETUL

Sposedania este una dintre cele șapte Sfinte Taine ale Bisericii Ortodoxe, numită și Taina Mărturisirii. Este momentul în care omul își deschide sufletul înaintea lui Dumnezeu, prin preotul duhovnic, și își mărturisește păcatele cu sinceritate, căință și dor de îndreptare.

harul primit la hirotonie. Sposedania este un dialog între sufletul omului și Dumnezeu, cu preotul ca martor și sprijin.

„Mărturișiți-vă unul altuia păcatele și rugați-vă unul pentru altul, ca să vă vindecați.” – Iacov 5, 16

„Sposedania sinceră este ca o baie duhovnicească. După ea, sufletul este curat și ușor.” – Sfântul Paisie Aghioritul

Când să ne spovedim?

Ideal este să ne spovedim regulat, nu doar înainte de marile sărbători. Ori de câte ori simțim că sufletul nostru este împovărat, să nu amânăm. Sposedania este o ușă deschisă spre lumină.

„Mai mare bucurie va fi în cer pentru un păcătos care se pocăiește decât pentru nouăzeci și nouă de drepti care

n-au nevoie de pocăință.” – Luca 15, 7

„Pocăința este începutul mântuirii. Cine nu se pocăiește, nu poate vedea lumina lui Hristos.” – Sfântul Nicolae Velimirovici

Sposedania este darul lui Dumnezeu pentru sufletul nostru. Este taina care ne eliberează, ne vindecă și ne întoarce acasă, în brațele Tatălui Ceresc. Să nu ne temem de ea, ci să o iubim. Să nu o amânăm, ci să o căutăm. Să nu o vedem ca pe o obligație, ci ca pe o binecuvântare.

„Ridică-te, vino la Mine și te voi odihni.” – Matei 11, 28

„Când omul se pocăiește sincer, Dumnezeu îi dă pace și bucurie, iar sufletul simte prezența harului.” – Sfântul Siluan Athonitul

Părintele Dinu

Cel mai greu păcat al lumii de astăzi

Un alt călugăr a cerut bătrânului (n.r. – Sfântului Cuvios Paisie de la Sihăstria) cuvânt de folos.

Iar părintele Paisie i-a răspuns:

– Lasă-te întotdeauna în voia lui Dumnezeu și vei avea pace în sufletul sfinției tale. Fă ce ți se poruncește, nu lucra nimic fără binecuvântare; când nu știi, întreabă; iar când nu ai pe cine întreba, roagă-te și Dumnezeu îți va arăta calea cea bună.

– Dar când sunt lăsat să aleg singur și nu știu care este voia lui Dumnezeu, ce să fac?

– Roagă-te stăruitor cu post și metanii, măcar trei zile și ascultă de glasul conștiinței. Cum te îndeamnă ea mai mult, aceea este și voia lui Dumnezeu.

O femeie bolnavă s-a mărturisit la bătrânul și a cerut canon. Iar el i-a răspuns:

– Canonul bolnavului este patul. Patul suferinței! Să rabzi boala cu mulțumire și te mântuiești. Cât mai poți, zi „Tatăl nostru”, rugăciunea „Doamne Iisuse”, „Sfinte Dumnezeule”, „Crezul”, „Doamne

ajută!” și, dacă nu cârtești în boală și te spovedești regulat, dobândești viața veșnică înaintea multora.

Frații l-au întrebat: Care este cel mai greu păcat în lume?

– Cel mai greu păcat care stăpânește în lume astăzi este necredința în Dumnezeu, că de aici se nasc toate păcatele pe pământ. Că, dacă omul nu crede și nu se teme de Dumnezeu, nu mai are nici un sprijin, nici o nădejde, nici o bucurie, nici un scop pe pământ și cade în toate relele și în prăpastia deznădejdiei, de care să ne izbăvească Hristos și Maica Domnului.

Odată, au venit câțiva preoți duhovnici la părintele Paisie și l-au întrebat despre Taina Sfintei Sposedanii. Iar bătrânul, suspinând, le-a zis:

– Ei, părinților, duhovnicia este tare grea! Mai ales în zilele noastre! Păcate multe, credință puțină, rugăciune din fugă, vremuri de pe urmă... Numai mila lui Dumnezeu ne poate mântui! (Arhimandritul Ioanichie Bălan, *Patericul românesc*) ❖

Sposedania este destăinuirea rostită a faptelor, cuvintelor și gândurilor viclene, făcută de bunăvoie, cu frângerea inimii, cu osândire de sine, limpede, fără rușine, cu hotărâre, către un duhovnic rânduit canonic.” – Sfântul Nicodim Aghioritul

De ce este importantă?

Sposedania nu este doar o formalitate religioasă. Este o lucrare tainică, prin care sufletul se curăță, se vindecă și se întoarce la Dumnezeu. Așa cum trupul are nevoie de igienă, sufletul are nevoie de curățire duhovnicească.

„Cel ce își ascunde păcatele nu va propăși, iar cel ce le mărturisește și se lasă de ele va fi miluit.” – Proverbe 28, 13

„Sposedania este cheia care deschide ușa milostivirii lui Dumnezeu.” – Sfântul Ioan Gură de Aur

Cum ne pregătim?

❖ **Cercetarea conștiinței** – să ne gândim sincer la ce am greșit cu fapta, cu vorba și cu gândul;

❖ **Pocăința sinceră** – să ne pară rău din inimă, nu doar din obligație;

❖ **Rugăciunea și postul** – ne ajută să ne apropiem de Dumnezeu cu smerenie;

❖ **Hotărârea de îndreptare** – să nu repetăm greșelile, ci să luptăm cu ele.

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de toată nedreptatea.” – I Ioan 1, 9

„Pocăința este întoarcerea de la păcat la virtute, de la întuneric la lumină, de la moarte la viață.” – Sfântul Vasile cel Mare

Ce se întâmplă în timpul sposedaniei?

Preotul nu este judecător, ci martor și mijlocitor. El ascultă cu dragoste, păstrează taina și rostește dezlegarea, prin

INTRAREA ÎN BISERICĂ A MAICII DOMNULUI

La 21 noiembrie creștinii prăznuiesc aducerea la Templul din Ierusalim a Fecioarei Maria și închinarea ei lui Dumnezeu. Cea mai nouă sărbătoare a Maicii Domnului, de prin secolul al VI-lea, numită în popor Vovidenia sau Ovedenia, amintește de ziua în care Sf. Părinți Ioachim și Ana și-au adus fiica la Templul din Ierusalim, unde a rămas timp de 12 ani. Astfel ei și-au respectat promisiunea făcută în rugăciunile lor către Dumnezeu, că dacă vor fi binecuvântați cu un copil, îl vor dăruí Lui.

cea a lumii întregi, pentru a o duce la o slavă mai înaltă”.

La vârsta de 3 ani, părinții au dăruit-o Templului pe fiica lor, Maria. Fericitul Ieronim ne spune că la intrarea în Templu erau cincisprezece trepte, după numărul celor cincisprezece psalmi „ai treptelor”, căci la fiecare din trepte se cânta câte un psalm de către preoții și leviții care urmau să slujească. Ajunși la Templu, Părinții Ioachim și Ana au așezat-o pe Maria pe prima treaptă, iar ea, nesprijinită de nimeni, a alergat pe trepte, ajungând repede la cea mai înaltă, unde a și rămas în picioare, întărită de harul lui Dumnezeu. Cu toții s-au mirat, dar, prin descoperire dumnezeiască, Zaharia, marele arhiereu, a văzut în prunca de doar 3 ani pe cea care va fi „Maica Vieții” și a dus-o pe Fecioara Maria în Sfânta Sfințelor, locul unde doar arhiereul intra o dată pe an. Aici, Fecioara Maria s-a pregătit, prin lucrarea Duhului Sfânt, pentru a deveni Templul lui Dumnezeu Celui viu.

La Templu a rămas până la vârsta de

15 ani, iar Sf. Arhanghel Gavriil o hrănea și îi descifra tainele Scripturilor, pregătind-o pentru înalta chemare rânduită de Dumnezeu.

Intrarea Maicii Domnului în biserică marchează împlinirea a trei făgăduințe: prima, a părinților ei de a o consacra Domnului, drept mulțumire pentru că le-au fost ascultate rugăciunile; a doua, făgăduința făcută de Însuși Dumnezeu prin proroci, că va alege o Fecioară spre a-I fi și Mamă; iar a treia, Fecioara Maria este și rod al făgăduinței omenesti, dăruindu-se ea însăși Domnului, devenind Mireasă „nenunțită” sau „pururea Fecioară”.

La 20 noiembrie 543, împăratul Iustinian cel Mare (527-565) a zidit la Ierusalim, lângă ruinele Templului, o biserică închinată Sfintei Fecioare, care, spre deosebire de una mai veche, a fost numită Biserica „Sfânta Maria” - cea Nouă. Iar după obicei, a doua zi după sfințire, la 21 noiembrie, a început să fie serbat ocrotitorul bisericii, adică Însăși Maica Domnului, serbarea fiind consacrată aducerii ei la Templu. ❀

Sfântul Cuvios Grigorie Decapolitul

cele aduse de la demoni, arătându-se mare făcător de minuni. A mers și în Asia, la Bizanț, a ajuns la Roma și în Apus mărturisind pentru sfintele icoane. Spăimântând pe mulți cu semnele și cu minunile pe care le făcea, s-a întors la Bizanț; și de acolo s-a dus la muntele Olimpului. Deci suindu-se acolo și topindu-se foarte, s-a îmbolnăvit de idropică, încât numai după glas era cunoscut de cei ce-l știau.

Coborând din munte s-a dus la Tesalonic și apoi la Bizanț unde a aflat pe Simeon mărturisitorul și purtătorul

de Dumnezeu închis în temniță pentru sfintele icoane. Și închinându-i-se și rugându-l mult să se roage pentru el, cu pace s-a săvârșit.

Sfintele moaște ale acestui Sf. Grigorie, se află întregi în România la Mănăstirea Bistrița-Vâlcea, ctitorită de banul Barbu Craiovescu. Cu multă cheltuială banul a adus sfintele moaște ale cuviosului la mănăstirea sa. Multe minuni au fost făcute aici, iar cine merge la Sfântul cu smerenie și cu credință află folosință și tămăduire atât trupește cât și sufletește. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 16-23 NOIEMBRIE 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 16.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 25-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 19.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ 16 ³⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 20.11	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Vineri 21.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	(†) Intrarea în biserică a Maicii Domnului - Utrenia, Sfânta Liturghie Vecernie, Litie, Acatist
Sâmbătă 22.11	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 23.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 26-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina) Utrenia, Sfânta Liturghie

Dreptii Ioachim și Ana erau foarte mândri pentru că nu aveau copii. Ajunși la o vârstă înaintată și neavând urmași, erau considerați de oameni pedepsiți de Dumnezeu. Din Sfânta Tradiție aflăm de o întâmplare petrecută la Templu, când un evreu din seminția lui Ruben l-a umilit pe bunul Ioachim: „De ce aduci darurile tale înaintea altora? Ești nevrednic, pentru că nu ai copii, pentru cine știe ce păcate ascunse”. Îndurerat peste măsură, Ioachim se retrage la turmele sale, rugându-se, iar Ana se duce și ea să se roage în grădină, sub un dafin. În rugăciune, cu lacrimi, cer lui Dumnezeu copilul mult dorit, promițând că îl vor dăruí Lui.

Ascultându-le rugăciunile, Dumnezeu trimite pe îngerul Său să-i vestească că vor avea un copil. Sf. Maxim Mărturisitorul vorbește de un sens mai adânc al dorinței lui Ioachim și a Anei de a fi părinți: „Ei voiau să se nască ceva nu numai pentru a șterge ocară lor, dar și

De loc din Isauria, s-a născut și crescut într-una din cele zece cetăți - Irinopol, fecior al lui Serghe și al Mariei, în vremurile luptătorilor împotriva icoanelor. La opt ani a fost dat la carte și învățând s-a făcut de vârstă și se găteau părinții să-l însoare; iar el fugind pe ascuns, se alătură celor care mărturiseau pentru sfintele icoane.

Trăind în înfrânare și aspră petrecere, s-a luptat cu multe ispite și mai ales cu

DIN PASTORALA SFÂNTULUI SINOD LA PRIMA DUMINICĂ DIN POSTUL NAȘTERII DOMNULUI 2025

La aniversarea Centenarului Patriarhiei Române (1925-2025), se cuvine să-i cinstim în mod deosebit pe marii păstori de suflete, preoți mărturisitori, mucenici și mari duhovnici, care au strălucit prin faptele lor vrednice de laudă în acest răstimp de 100 de ani, ca rodire sfinte ale Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos pe pământul românesc.

Astfel, în ziua de 4 februarie 2025, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat canonizarea a 16 sfinți români care au mărturisit credința în Hristos în perioada grea a regimului comunist din România. Acești sfinți reprezintă rodul cel mai de preț pe care Biserica noastră l-a adus în acest secol, deoarece prin ei se arată concret lucrarea tainică a harului Duhului Sfânt în Biserica Ortodoxă Română.

Aceștia au fost canonizați pentru că în viața lor s-au arătat semnele sfințeniei: Ortodoxia credinței, viața sfântă de pocăință și rugăciune, iubire smerită și milostivă față de aproapele, mărturisirea jertfelnică a credinței și facerea de minuni, precum și evlavia poporului față de ei. Biserica îi cinstește mai ales pentru că au rezistat cu bărbăție și demnitate persecuțiilor și au mărturisit adevărul lui Hristos, chiar și în condiții de tortură și moarte, oferind astfel un exemplu viu de trăire creștină deplină.

1) Printre noii sfinți canonizați recent, care împodobesc calendarul Bisericii noastre se numără **mucenicii** care au mărturisit credința în Hristos cu prețul vieții lor. Îi menționăm pe:

❖ **Sf. Preot Mc. Constantin Sârbu**, care a primit moarte martirică pentru că a refuzat să trădeze Taina Sfintei Spovedanii;

❖ **Sf. Preot Mc. Liviu Galaction de la Cluj**, care a fost arestat pentru activitatea sa catehetică, apărând ora de religie în școli, murind în chinuri cumplite în penitenciarul de la Aiud;

❖ **Sf. Cuv. Mc. Gherasim de la Tismana**, mare nevoitor isihast, care a mărturisit credința în Hristos, murind mucenicește în penitenciarul de la Târgu-Ocna;

❖ **Sf. Cuv. Mc. Visarion de la Lainici**, care în urma unor bătăi cumplite a murit mărturisind pe Hristos în Măn. Lainici de pe Valea Jiului;

❖ **Sf. Preot Mc. Ilarion Felea**, preot în parohie și profesor de teologie, care a trecut la Domnul după grele suferințe în penitenciarul de la Aiud;

❖ **Sf. Preot Mc. Alexandru din Basarabia**, care la vârsta de 80 de ani a fost deportat, dezbrăcat, bătut, tras de barbă, înfometat și umilit, încredințându-și sufletul lui Dumnezeu, în biserica

Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din orașul rusesc Kazan în Uniunea Sovietică.

2) Totodată, amintim **ceata preoților mărturisitori în închisorile comuniste**, care și-au sfințit viața prin răbdare, dragoste și smerenie, iertând pe cei care i-au bătut, chinuit și batjocorit, mutându-se astfel cu pace la cereștile lăcașuri. Între acești plăcuți ai lui Dumnezeu se cuvine să îi menționăm pe:

❖ **Sf. Cuv. Mărturisitor Sofian** de la Antim, rugător isihast și pictor de biserici, care a mărturisit credința în Hristos în penitenciarele de la București, Jilava, Aiud, Galați și Balta Brăilei, după eliberare devenind unul dintre cei mai îndrăgiți duhovnici ai Capitalei, fiind numit de Părintele Cleopa Ilie de la Sihăstria „Apostolul Bucureștilor”;

❖ **Sf. Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae**, cel mai mare teolog ortodox al secolului al XX-lea, care a supraviețuit anilor de închisoare de la Jilava și Aiud, fiind prețuit ca traducător și tâlcuitor al „Filocaliei” românești și al altor texte patristice, precum și ca un înțelept dascăl al spiritualității românești;

❖ **Sf. Cuv. Mărturisitor Arsenie de la Prislop**, care a trecut prin patru detenții, după eliberare fiind obligat să locuiască în lume, însă păstrând în taină rânduiala de viață monahală, săvârșind, după adormirea în Domnul, mai multe minuni;

❖ **Sf. Preot Mărturisitor Ilie Lăcătușu**, care a pătimit în lagăre de muncă și închisori, fiind un mare rugător, după adormirea în Domnul trupul său fiind descoperit întreg și cu bună mireasmă, săvârșind mulțime de minuni;

❖ **Sf. Cuv. Mărturisitor Iraclie din Basarabia**, unul dintre cei mai mari misionari români din perioada interbelică pentru teritoriul dintre Prut și Nistru, care a mărturisit credința în Hristos opt ani în lagărele de muncă din Uniunea Sovietică, după adormirea sa în Domnul, sfintele sale moaște arătându-se izvorătoare de mir.

3) De asemenea, printre sfinții care au fost proclamați anul acesta se află și **soborul cuvioșilor**, care au fost recunoscuți de poporul dreptmăritor ca fiind rugători, duhovnici și povătuitori înțelepți ai sufletelor pe calea mântuirii. Printre acești mari rugători isihasti și

duhovnici se numără:

❖ **Sf. Cuv. Paisie de la Sihăstria**, care a dus o viață de aspră nevoiță pustnicească, plin de smerenie și dragoste față de cei care îl cercetau, după adormirea în Domnul săvârșind mai multe minuni;

❖ **Sf. Cuv. Cleopa de la Sihăstria**, unul dintre cei mai iubiți duhovnici români ai secolului al XX-lea, mare predicator și apologet ortodox, povătuitor înțelept al clericilor și al credincioșilor, care a primit de la Dumnezeu și darul facerii de minuni;

❖ **Sf. Cuv. Dometie cel Milostiv de la Râmeț**, smerit duhovnic rugător, care întreaga sa viață s-a remarcat prin harisma neagonisirii, fiind un părinte milostiv și oferind tot ceea ce avea pentru a-i ajuta pe cei care erau în nevoie, după adormirea sa în Domnul fiind numit de popor „Apostolul moșilor”;

❖ **Sf. Cuv. Serafim cel Răbdător de la Sâmbăta de Sus**, care a fost călăuzitor al multor suflete pe calea mântuirii, pentru viața sa sfântă primind de la Dumnezeu darul înaintevederii și al facerii de minuni;

❖ **Sf. Cuv. Calistrat de la Timișeni și Vasiova**, smerit misionar și duhovnic în Banat, care a păstrat cu multă râvnă rânduiala vieții călugărești, pentru smerenia și nevoițele sale primind de la Dumnezeu darul vindecării și al izgonirii duhurilor necurate. *(Pastorala Sfântului Sinod la prima Duminică din Postul Nașterii Domnului 2025; extras; text adaptat)* ❖